

NEWS

OF THE NATIONAL ACADEMY OF SCIENCES OF THE REPUBLIC OF KAZAKHSTAN
SERIES OF SOCIAL AND HUMAN SCIENCES

ISSN 2224-5294

Volume 4, Number 308 (2016), 119 – 123

STORIES PROBLEMATICS OF SERIK ASYLBEKULY**G. Zh. Orda, A. M. Akhmetova**

Institute of Literature and Art named after M. O. Auezov, Almaty, Kazakhstan

Keywords: imaginative literature, story, writer, independence, plot, character, idea, subject.

Abstract. In this article the authors make analysis for Serik Asylbekuly literary stories: «Father», «Unburden oneself», «Fleeting happiness» which were not previously object of study. To analyze this article authors use comparison, scientific systematization and artistic techniques and try to reveal the image of the personages. Along with this considered the problems raised by the writer in the article which was published in the period of Independence. It is revealed ideological substantial features and the writers new article quest on small genre.

ӨОЖ 821.512.122-3

**СЕРІК АСЫЛБЕКҰЛЫ
ӘНГІМЕЛЕРІНІҢ ПРОБЛЕМАТИКАСЫ****Г. Ж. Орда, А. М. Ахметова**

М. О. Әуезов атындағы Әдебиет және өнер институты, Алматы, Қазақстан

Түйін сөздер: көркем әдебиет, әңгіме, жазушы, тәуелсіздік, сюжет, кейіпкер, идея, тақырып.

Аннотация. Мақалада авторлар бұған дейін зерттеу объектісіне айналмаған жазушы Серік Асылбекұлының «Әке», «Шер тарқату», «Дүние жарты» әңгімелеріне әдебиеттанулық талдаулар жасаған. Талдау барысында қолданылған салыстыру, ғылыми жүйелеу, көркемдік әдістер арқылы әңгімедегі кейіпкерлер бейнесін жан-жақты ашуға тырысқан. Сонымен қатар, тәуелсіздік кезеңде жарық көрген әңгіменің көтерген проблемасы, тақырыптық-идеялық ерекшеліктері ашылып, қаламгердің шағын жанрдағы көркемдік жаңашыл ізденістері қарастырылған.

Жазушы, драматург Серік Асылбекұлы қазақ әдебиеті тарихындағы көлемді прозасы мен драматургия жанрындағы еңбектерін сөз етпегенде «Әдебиет пәнінің оқытушысы», «Мұғалімдер күні», «Атажұртта», «Қарашадағы үйлену тойы», «Назқоңыр», «Орайы келген іс», «Мейман», «Бақыт», «Бүкіләлемдік тартылыс заңы», «Ыза», «Түнгі қаланың әні», «Әх, Россия», «Алтыбақан» т.б. әңгімелерімен өткен ғасырдың соңғы ширегіндегі қазақ прозасының даму көкжиегін кеңейткені даусыз. 1997 жылы «Мұғалімдер күні» повестер мен әңгімелер кітабы үшін Қазақстан Жазушылар сыйлығын иеленген жазушының қазақ әдебиетінің «алтын ғасыры» атанған осы кезеңде де бірқатар әңгімелері жарық көру үстінде.

Соңғы жылдары театр сахнасында қойылып, көпшіліктің ықыласына бөленген «Рәбиғаның махаббаты», «Желтоқсан желі», «Күзгі романс», «Империядағы кеш» аталатын спектакльдерімен танымал бола бастаған С. Асылбекұлы прозаның шағын жанрынан да қол үзе қоймапты. 2008 жылы жарық көрген екітомдық шығармалар жинағының 2-томына бұрынғы прозалық туындыларымен бірге, 1990 жылдардан бері қарай жазылған «Әке» (1991), «Шер тарқату» (2000) әңгімелері кірсе, «Қазақ әдебиеті» газетінің оныншы санында «Дүние жарты» аталатын автобиографиялық әңгімесі жарияланды.

Жазушының осыған дейінгі қаламынан туған прозалық туындыларының негізгі тақырыбы – ауыл өмірі, басты кейіпкерлері – ауыл адамдары және олардың қым-қиғаш тағдыры туындыларының негізгі желісін құраған еді. Мұның себебін С.Асылбекұлы өзінің балалық балғын дәурені ауылдың қызылқұмында өткендігімен байланыстырады.

– Балалық балдәурен шағым, он сегіз жасыма дейін, Алматыға келіп жоғары оқу орнына түскенше ауылда өтті. Адам баласының бала кездегі көрген-білгені, басынан өткергені ақ қағазға түскен мөр сияқты, өшпестей сақталып қалады. Баланың ойы да, сезімі де балғын. Балалық шақ – менің ең алғашқы ортам. ... Балалық шақтағы Сырдың бойына мініп барған аттарды жуындырғаным, су бетіндегі ай сәулесінің дірілі, жылқының пысқырғаны, анамның соңымнан үйге қайтуымды өтініп, дауыстап шақырғаны, осы көріністің бәрі күні кешегідей есімде сақталып қалыпты. ... Бұдан елу жыл бұрын көрген оқиғалар сол қалпында көз алдымда мөлдіреп тұрады. Ауыл – менің алғашқы отаным. Бүкіл қазақ ауылдан шыққан. Осы қалада туған балалардың өздерінің ата-анасы ауылдан келген. Біз, қазақтар, о баста ауылдан шықтық, далалықпыз. Біздің тегімізде ата-бабамыздың қаны қайнап жатады. Ауыл – қазақ халқының түп тамыр негізі. Сол негізден қайда ұзап кетеміз? Сол негізге тартамыз да тұрамыз, – дейді «Алматы ақшамы» газетіндегі сұхбатында (<http://almaty-akshamy.kz>).

Жазушының осыған дейінгі көп әңгімелерінде көркемдік понарамасын құрайтын ауыл, ауылдың қоңыр тірлігі, дүние тіршілігінен бейхабар қарапайым шаруалар өмірі, колхоз, совхоз тынысы, ондағы жұмысшылар бейнесі, отбасы, ошақ қасындағы күйкі тіршілік, жанұя мүшелерінің бір-бірімен қарым-қатынасы сияқты желілі сюжеттер құрағандығын жоғарыда атап өттік және бұл соңғы әңгімелерінде де жалғасын тапқан деуге негіз бар.

«Шер тарқату» әңгімесі. 1991 жылы шын мәнісінде азаттыққа қолымыз жетіп, бақытты сәтті сезінгенімізбен, бірақ елдің өмір сүру жағдайы қиындай түсіп еді. Осы жылдардың ішінде экономикалық қиыншылықтарға байланысты ауылды жерлердегі колхоздар мен совхоздар тарап, ауыл халқы күнкөріс қамымен қалаға ағылды. Халықтың көбісі мал өсіріп, егін еккеннен гөрі қалада саудамен айналысып, тіршілік кешуге мәжбүр болды. Автордың бұл әңгімесіне халықтың аумалы-төкпелі кезеңдегі осынау ауыр жағдайы негіз болған. Басты кейіпкер Көмекбайдың алажаздай тынбай қауын-қарбыз, картоп егіп, күзде жиып-теріп кооперативке өткізіп, ақшасын енді қолға алуды үміт етіп отырғанда тиесілі ақшасынан 15 мыңы ғана қолына тиеді. Шаруаның есептеуі бойынша 80 мың болатын табысының 15 мыңынан басқасын мекеменің есепшісі мен Ниетәлі қызметкер екеуі жымқырып қалған. Осыған дейін жерден-жерге көшіп жүріп, ақыры туған ағайындарымның ортасы деп осы «Кентүпті» паналап келген Көмекбай бұл орыннан да опа таппай, көшпекке бел буады. Осыны айтуға асығып үйге кіргенде қыстың да келіп қалғанын алға тартып әйелі Ырысты ыңғай бермегеннен кейін, амал жоқ, отағасы да іштей үнсіз әйелімен келіскен сыңай танытады. Көмекбай әйелінің қазанға салған тамағын кешке дейін күтіп отырғанды жөн көрмей көшеге шықты, нақтырағы, бойын құрсап алған ауыр мұңнан арылғысы келді. Арылудың бір ғана жолы – арақпен «емделу». Дүкеннен сатып алған бойда «бір жартыны» қойнына сүңгітіп жіберген Көмекбай енді шер тарқататып отырып ішетін серік керектігін түсінеді. Бұл жағдайда көршісі Ермекті дұрыс көріп, соның үйіне аяндайды. Автордың Ермегі де бұрынғы тракторшылығын «ауылға капитализммен бірге ере келген жаңа кәсіптің бірі – металл сынықтарын жинайтын агент «қызметіне» ауыстырып, ауқаттылардың қатарына қосылғаннан бері бұрынғыдай аяқасты шыққан шаруаға елпілдей кетпейтін жағдайға жеткен.

– Осы жұрттың ойына қайдағы жоқ қайдан түседі? – деп ойлады Көмекбай жолшыбай келе жатып. – Сол металл сынықтарын жинау о баста менің басыма не ғып келмеген? Өйткенде қазіргідей ана Ниетәлі арамға пенде болып жүрмес едім-ау... [1.230].

Осы жолдардан-ақ автордың 90 жылдардың басындағы қиындықтарды меңзеп отырғанын анық байқаймыз. Күнкөріске ақша таппай қиналған адамдар электр бағандарындағы алюминий сымдарды қиып алып, металл сынықтарын теріп өткізіп, ақша табуға көшкен еді. Ананы-мынаны айтып, сылтау тапқан Ермек те ермей қалды. Көшенің бойындағы Әлайдарды үйіне барып үгіттегенімен, одан да түк шықпады. Ақыры достардың келмегеніне қапаланған Көмекбай сатып алған «жартысын» жалғыз отырып ішуге мая шөптің үстін ыңғайлы көрді.

Біраз уақыттан кейін арақтың уыты бойына тарап, жаны жадырап сала бергенде өткен оқиғалар тізбегі көз алдына келе бастады. Көліктің шығынына кетті, салыққа кетті деп ақшасын жеп

қойған Ниетәлі мен бухгалтердің алдап соққаны есіне түсті, құрдас-құрдас деп ісі түскенде қасынан шықпайтын Ермек пен Әлайдардың аздап сыр бөлісуге жарамағынына налыды, не керек бәріне өкпесі қара қазандай. Өз қазағының осындай теріс мінездері қажытқанда неге орыс боп тумадым, неге неміс боп тумадым деп күйінді Көмекбай, осы күнде ауылынан көшіп кеткен ағайынды Әлихтар секілді мен де жегенім – алдымда, жемегенім – артымда, Германияда бақытты өмір сүрер едім деп армандады.

Автор бұл әңгімесімен спиртті ішімдікті насихаттап отырған жоқ. Кейіпкерін масаң күйге түсіріп қойып, жүрек түбіндегі шерін тарқатты, көкейіндегі маза бермеген жауапсыз сауалдарын оқырманына жолдады. Әңгіме кейіпкері Көмекбай орыс, неміс болған көршілеріне риза болып отырып, қазақ ұлтының бойындағы жақсы қасиеттері мен жаманды мінездерін салыстыра отырып, қанша ғасыр озса да бойынан арыла қоймағандығына налиды.

– Оның бәрін былай қойшы, неміс елінде салтанат құрған әділет пен тәртіпті айтпаймысың?! Сабаздардың кісі ақысын жеу, өтірік айту, алдау-арбау дегендер ойларына түгіл түстеріне де кіріп шықпайды ғой. ХХІ ғасырдың табалдырығын аттаса да баяғы былық-шылығынан арыла алмай-ақ қойған мына біздер, қазақтар ғана емеспіз бе?! [1.237]. Екі ғасыр бұрын Абайы сынап кеткен қазақ елі баяғы кесірлі дертінен әлі арыла қоймаған, өкініштісі де осы.

«Әке» әңгімесінде ауыл ақсақалы Күздібайдың Алматыдағы медресиналық оқу орнында білім алып жатқан баласы «істі» болып милицияға түсіп қалады. Телеграмманы алысымен ақсақал тура қалаға тартып отырады. Баласы Асқармен кездесіп, істің мән-жайын білсе, аялдамада топталып тұрған 2–3 жігіт автобус күтіп тұрған қызға тиісе бастағанда Асқар араша түседі. Асқардың соққысынан әлгі бұзақылардың біреуінің тісі сынып, сол жерде милиция келіп жеткенде Күздібай шалдың баласы кінәлі болып шыға келеді. Куәлік беретін қыз қорыққанынан автобусқа отырып кетіп қалған. Бұзақылардан қызды құтқарған Асқар енді «қылмысты» болып, оқудан шығарылмақ. Тұқымында ең болмағанда осы баласының білім алуын қалаған ақсақал ұлының оқудан шығып қалмауы үшін барын салады. Ақыры бұрындары қайтыс боп кеткен жолдасының қалада тұратын әнші қызы ректормен сөйлесіп, баласы оқуда қалатын болып шешіледі. Әңгіменің фабуласы осындай.

Автор оқиғаларды баяндау барысында жылдан жылға адамдар арасындағы жоғалып бара жатқан кісілік жайттарды қозғайды. Үлкен қаланың тірлігі өзге түгілі өзінің туғанын бірі-біріне өгейсітіп жіберген. Жазушының бұл ойлары Күздібайдың ауылдасы Ибаділданың қалада тұратын қызы Балайымның үйіне келгенде ақсақалды селсоқ қарсы алуы, өзінің туған баласы Асқардың бір қалада тұрса да таныс-туысқандармен қарым-қатынастан қол үзуі, т.б. тұстарда көрініп отырады. Алматыға келе жатқанда поезд купесінде әлем-жәлем киінген, өз тілінен мақұрым қалған, білсе де әдейі сөйлемейтін, үлкенге құрмет көрсету, сыйлау әдебінен жаңылған, қысқаша айтқанда, бұрынғы ата тәрбиеден, дәстүрден ада қалған, тамырынан үзілген жаңа заман жастарын көргенде Күздібайдың жерінуі – автордың бүгінгі заманға қойған диагнозы.

«Дүние жарты» автографиялық әңгімесіне автордың халық батыры Бауыржан Момышұлының үйінде 1981 жылдың күзінде кездесуі, сондағы айтылған тарихи танымдағы, ұлтқа қатысты айтылған өзекті әңгімелері негіз болған. Алып батырдың сонау сұрапыл соғыс жылдарында қатігез жаумен қалай шайқасқанын, бойындағы азаматтық қасиеттерін, парасат пайымын, қайыспас ерлік мінездерін жазған Александр Бектің, Мәлік Ғабдуллиннің, Әзілхан Нұршайықовтың шығармаларынан, тағы да басқа ел арасына тараған бір жағы аңыз, бір жағы ақиқат болып тараған естеліктерден жақсы білеміз. Бұл да сондай автордың жүрек төрінен орын алған, батыр жайында ел аузына тараған әңгімелердің өз аузынан естігендегі әсерлерінің көркемдік әлемге айналған жиынтығы.

Автор сол жылдары «Жалын» баспасында редактор болып қызмет атқарып жүргенде Б. Момышұлының баспадан шыққан кітабының сүйінші данасын өзіне көрсетуге үйіне алып келеді.

«Бауыржан үйіне барған адамдарды сөздері жараспаса: «Кругом! Шагом марш!..» деп айдап шығады екен, ол кісінің тілін тауып сөйлесу қиынның қиыны көрінеді» деген секілді әңгімелердің талайын құлағым шалған мен, бір жағынан, бұл тапсырманы орындауға жүрексініп те тұрғандаймын» [2.9] деп тартынған әңгімеші шынында да көпшілік сақтандырған айқай сөздерді естімесе де, кітабының сыртқы мұқабасын көргенде Бауыржан батырдың «Дрян!» деп «кәрі арыстанша гүр еткен» сөзін естуге мәжбүр болады. Сөйтсе өзінің кітап құрастырудағы байқамай жіберіп алған қателігі себеп болыпты.

«Мынау кім?! – деді менің ештеңенің байыбына бара алмай пұшайман болып отырғанымды аңғарған Момышұлы кітаптың сыртқы мұқабасында бейнеленген жауынгердің суретін сұқ саусағымен шұқып көрсетіп жатып, от ұшқындаған өткір көздерін маған найзаша қадап.

...Солдат, – дедім мен Баукеңнің сұрағына онша түсініңкіремей. Шынында да, кітаптың мұқабасында басына каска киіп, иығына автомат асынған сарбаздың суреті бейнеленген болатын. – Солдат екенін өзім де көріп тұрмын, соқыр емеспін әзір, – деді Момышұлы менің жауабыма көңілі толмай. – Бұл немелеріңнің нәсілі кім деп сұрап тұрмын мен. Европалық па, азиялық па?» [2.9].

Кітапқа кірген шығармалардың қатесіз, сауатты, мінсіз болып шығуына көбірек көңіл бөлген редактор-автор, расында, мұқабдағы солдаттың кім екеніне онша мән бере қоймағанын мойындайды.

«Мынауың тап-таза еуропалық, – деді осыны түсінген қарт батыр. – Орыс па, поляк па, молдован ба – оның өзі білсін, әйтеуір қазақ емес. – Сонан соң қайтадан маған шүйлікті: – Ал осы кітапты көз майын тауысып жазған және осындағы шығармалардың басты кейіпкерлерінің бірі гвардия полковнигі Бауыржан Момышұлы кім?!

– Қазақ, – дедім енді-енді бірдеңелер миыма жете бастаған мен тұқшыиңқырап кеткен еңсемді қайтадан тіктеп.

– Ендеше, неге азиялықтың, қазақтың суретін салмайсыңдар?! Әлде қазақ, азиялық сендердің тақияларыңа тар келе ме?! Жаңа көрдім, суретшісі орыс екен» [2.9] – деген автордың өкінгенінен енді пайда болмасы анық. Кітап баспадан шығып кеткен. Бұл газет-журнал, кітап шығаратын баспа қызметкерлеріне өте жақсы таныс жағдай. Кейде мазмұнсыз, ойсыз жазылған мақалаларды тақырыпқа сай таңдалған суреттер шырайын ашып, мінін жасырып, сапалы дүниеге айналдырып жіберетін де жағдайлар жиі кездеседі.

Бауыржан Момышұлының осы бір-екі ауыз сөзі-ақ орыстың астанасы Мәскеуді қорғаған батыр болса да өзі туған қазақ ұлтын жанындай сүйетін асыл қасиетін даралап, отансүйгіштік рухын дәлелдеп тұр.

Диалог арықарай әңгіме иесінің туып-өскен жері, шыққан тегіне қарай ойысып, ортасында қазақтан шыққан әдебиет, мәдениет, өнер саласындағы талантты тұлға Темірбек Жүргеновпен рулас екендігі анықталып, оның ру, жүздің атын шығару үшін емес, дүйім қазақ жұртына ортақ атқарған ерен істері айтылады. Сөз ортасынды өнерлі тұлғаның өнегелі істерін үлгі ете отырып, авторды «Ал біздің қазіргі кейбір бастықтар, басқаларды былай ысырып қойып, өз руларын ғана коммунизмге, рахатизмге бөлемекші. Какая близорукость!.. Ақымақтық, басқа ештеңе емес. Негізі мына дүниені бүлдіретін сондай шолақбелсенділер мен солардың жанында жүретін жандайшап жағымпаздар. Сендер, жастар, осындайлардан атшаптырым аулақ жүрулерің керек» [2.9] – деп трайбализмдік үлкен дерттен сақтандырады.

Әңгімеге әңгіме жалғасып, діни сауаты жоғары, шәкірт тәрбиелеген, одан басқа 1930 жылдардағы кәмпескелеу, қолхоздастыру кезінде жергілікті халықтың мал-жанын тонап алып, аш-жалаңаш қалдырғанда орыстандыру саясатына қарсы топ құрып, сол топты басқарған Ақмырза бидің ерлік істері хақында болады. Тарихтағы ұлы ерліктер босқа қозғалып отырған жоқ, өйткені әңгімешінің атасы Қани Қосымұлы Ақмырза биден ислам дінінің парыздарын үйренген шәкірттерінің бірі болған екен. Қазіргі күні Ақмырза би туралы бірлі-жарымды тарихшылардың пікірі болмаса, ұмыт болып, зерттеуден жырақ қалғанына да қынжылысын байқатады автор.

Дәл осы жазушының өміріндегі тарихи кездесудің 1981 жылы орын алғанын айтып өттік. Қазақстанның өз еркімен Ресейдің құрамына қосылғанына тура 250 жыл толған мерейтойды тойлау да осы автор мен алып батырдың кездесу сәтіне дөп келіпті.

«Ал содан шыққан біздің мүйізіміз қайсы? – деді біраздан соң Баукең сабасына түсіп. – 1932 жылы айдың-күннің аманында тең жартымыз аштан қырылды. Одан 37 мен 38-дің нәубеті. Енді кезек ұлтымыздың сүт бетіне шыққан қаймақтарына келді – қазақтың жүз мыңнан аса кілең жақсылары мен жайсандары, топ жарған көсемдері мен сөз ұстаған шешендері атылды, асылды, одан қалғандары Сібірдің лагерлерінде, түрмелерінде шіріді» [2.9]. Осыны айтып, жан-жүйесі сырқыраған алып батыр арада 6–7 ай өткенде 1982 жылдың 10-маусымында дүние салады. Қазақстанның Ресейге қосылуының 250 жылдығын тойлауға екі күн қалғанда қазақтың халық батыры Бауыржан Момышұлы қаза табады. Өлерінің алдында ескертпе ретінде қалдырған батырдың мына

сөзінің: Беспечность, трусость нации в конце концов приводит к ее гибели. Неужели так трудно понять вот такую очень простую истину?!» [2.9] шындығына осы уақытқа дейін жете алмай, түсінгіміз келсе де түсіне алмай келе жатқанымыз анық.

Байқағанымыздай, Серік Асылбекұлының әңгімелері өзінің ұлттық бояуының қанықтылығымен, қазақтың ұлттық мінезі, ұлттық болмысы, ұлттық рухы сияқты ірі категорияларды қамтуымен де көпшілік оқырманның есінде сақталды.

«Адам баласына екі нәрсе жат емес, ол – құстың қос қанаты сияқты, өнер мен ғылым. Өнер дүниенің шындығын образдар арқылы бейнелесе, ғылым оны логикалық пайымдаулар арқылы жеткізеді. Екеуі бір-бірін толықтырып жатады. Өнер, бейнелеп айтсақ, халықтың жүрегі сияқты, ал, ғылым – халықтың ақыл-ойы». Бұл – «Әдебиет, ең бірінші, ол – өнер» (<http://almaty-akshamy.kz>) деп бағалайтын Серік Асылбекұлының жазушы, ғалым ретіндегі ойы. Байқағанымыздай, жазушының қаламынан туған кез келген шығармасының басты көркемдігі оның шындығы мен шынайылығында жатады.

ӘДЕБИЕТ

- [1] Асылбекұлы С. Шығармалары. – Астана: Фолиант, 2008. – Т. 2. – 416 б.
 [2] Асылбекұлы С. Дүние жарты // Қазақ әдебиеті. – 2015. – № 10. – Б. 9.
 [3] Бердібай Р. Ел боламыз десек... – Алматы: Қазақстан, 2000. – 400 б.
 [4] Нұрғалиев Р. Әдеби тұлға. Телағыс. Әдеби дәстүр мен әдеби даму: Монография. – Алматы: Жазушы, 1986. – 440 б.
 [5] Ибрагимова Ұ. Қазіргі қазақ әңгімелерінің көркемдік ерекшеліктері (2000–2008 жылдар). Канд. дис. – 2010. – 132 б.

REFERENCES

- [1] Asylbekuly S. Shygarmary. Astana: Foliyant, 2008. Vol. 2. 416 b.
 [2] Asylbekuly S. Dunie zharty // Qazaq adebiyeti. 2015. N 10. B. 9.
 [3] Berdibay R. El bolamyz desek... Almaty: Kazakhstan, 2000. 400 b.
 [4] Nurgaliyev R. Adebı tulga. Telagys. Adebı dastur men adebi damu: Monographiya. Almaty: Zhazushy, 1986. 440 b.
 [5] Ibragimova U. Qazirgi qazaq angimelerining korkemdik erekshelikteri (2000-2008 zhyldar). Kand. dis. 2010. 132 b.

ПРОБЛЕМАТИКА РАССКАЗОВ СЕРИКА АСЫЛБЕКУЛЫ

Г. Ж. Орда, А. М. Ахметова

Институт литературы и искусства им. М. Ауэзова, Алматы, Казахстан

Ключевые слова: художественная литература, рассказ, писатель, независимость, сюжет, герой, идея, тема.

Аннотация. В статье авторы делают литературоведческий анализ рассказов не ставшего ранее объектом исследования писателя Серика Асылбекулы «Отец», «Отвести душу», «Мимолетное счастье». Через использованные в исследовании сравнения, научную систематизацию, художественные приемы раскрыты образы персонажей. Наряду с этим рассматриваются поднятые в опубликованном в период независимости рассказе проблемы, идейно-содержательные особенности, новые художественные поиски писателя в малом жанре.

Поступила 17.03.2016 г.